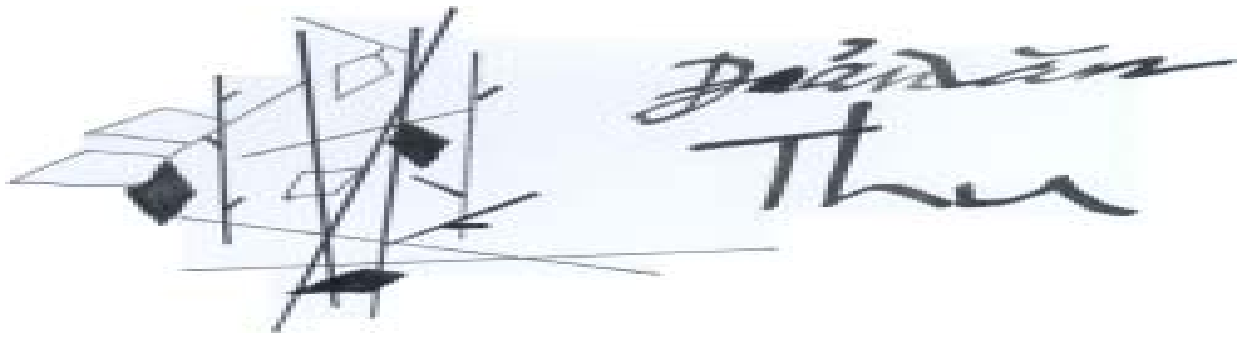

Anh yêu,

Sáng nay em trở dậy thật sớm, nhàn nhả trong một ngày cuối tuần ít bận rộn và lẩn ra góc vườn nhỏ cuối nhà. Bầu trời trong xanh gọn một ít mây bàng bạc. Gió nhẹ nhẹ mang chút gầy gầy lạnh vương trên cành cây kẽ lá. Trời đã vào Thu. Trong góc vườn nhà, hoa cúc nở đầy rục rờ. Màu cúc vàng tươi thắm xen lẫn màu cúc đại đóa sang trọng trắng tinh, rung rinh trong gió sớm cùng màu cúc tím nhàn nhạt nên thơ mà u uẩn, đã tạo nên một bức tranh đậm đà ý nghĩa Thu cho khu vườn nhà mình anh ạ.

Mùa Thu xứ này là cái mốc thời gian gợi em nhớ ngày đến Úc. Thế là anh đã mang em sang miền đất mới này đã hơn mười năm rồi. Ngày mới đặt chân đến đây, em không quen với cái lạnh của miền đất ôn đới, phải mặc áo len dù thời tiết chỉ cuối Hè sang Thu. Em khoác chiếc áo len vàng hoàng hậu bên ngoài cánh áo trắng. Hình ảnh ấy đã ở trong anh bao thập niên đời người rồi anh nhỉ, em chắc vậy vì anh vẫn thường nhắc lại với em. Trời Sài Gòn ngày xưa của chúng ta, anh nhớ không, chỉ hai mùa mưa nắng thay cho Xuân

Hạ Thu Đông, bốn mùa lần lượt đến. Con gái ngày xưa của chúng em, anh nhớ không, chỉ được mặc áo len làm dáng vào những buổi sáng cuối năm đất trời chờ đón Tết. Kỷ niệm yêu của hai ta có cả những ngày chờ nhau buổi sáng sớm cận Tết, anh đưa em đến trường. Mắt anh bàng hoàng dừng lại bên làn áo len màu vàng hoàng hậu em khoác bên ngoài tà áo trắng quen thuộc hàng ngày. Khoảng cách xa xôi giữa một ngôi trường mang tên một vị quan nhà Trần và ngôi trường em tưởng vàng ngói đỏ nằm tĩnh lặng trên con đường Nguyễn bình Khiêm thơ mộng càng làm cho tình chúng ta thêm dạt dào niềm yêu mong đợi. Trong hơi sương sớm thoảng nhẹ bên những tàn lá thấp bên đường, chúng mình đi lẩn theo con dốc nhỏ đến ngôi trường em ở cuối đường. Và rồi trong suốt buổi học, em nhớ mãi nghĩ hoài đến giọng nói anh trầm buồn đầm ấm, đôi mắt anh mơ màng lặng nhìn em lúc chia tay....

Bây giờ chúng ta đã ở mãi bên nhau nhưng quê hương cũ, kỷ niệm xưa đã chia cách thật xa rồi. Mỗi năm mùa Thu đến, hơi Thu man mác, gió Thu se se lạnh gợi em nhớ làm sao những ngày cận Tết ấy.

Có một đôi bướm vờn nhẹ khóm thu cúc sân nhà. Em cắt một vài nhánh cúc vàng cắm vào lọ hoa nhỏ nơi bàn trang điểm. Em mơ màng nhớ đến những nụ hồng vàng anh tặng em ngày mừng em sống mười năm nơi quê hương mới. Rồi đời mình sẽ còn thêm nhiều lần đón Thu về anh ạ, chỉ xin bên cuộc đời nhau, trên quê hương thứ hai này, tình yêu chúng ta còn tươi đẹp nồng nàn như những ngày áo trắng thư sinh hò hẹn xưa nơi quê hương cũ, nghe anh.

Ngọc Sinh